

det til syvende og sidst bliver til den største Skade for Forbruget i dets Almindelighed.

Det er den Udvikling, der gaar for sig, og det er den Udvikling, som jeg synes set fra ethvert Synspunkt maa være saa utiltalende, at Værneforanstaltninger fra Statens Side er i høj Grad berettigede og paa-krævede. Alligevel afviser det ærede Medlem Hjælpen og mener, at man ikke kan drage Sammenligning mellem 1923 og nu, en Sammenligning, som ellers i høj Grad falder let, fordi det, vi nu foreslaar i 1927, er taget med 1923 som Mønster, men henviser til Landbrugets Vanskeligheder. Vi anerkender disse, men vi kan ikke forstaa, at et Værn for Skotøjsindustrien, maaske senere suppleret med Værn for andre kriseramte Industrier, skulde udsætte Landbruget for Vanskeligheder. Hvis det var saaledes, at det Kriseværn, vi foreslaar, stadig vilde give sig Udslag i forøgede Priser, saa kunde vi forstaa det; men da vi netop tager Sigte paa en øjeblikkelig Billiggørelse af danske Varer gennem vort Forslag, hører jo de Betragtninger, det ærede Medlem anstillede, ingen Steder hjemme.

Dette Forslag, der gaar ud paa Nedsættelse af Priserne, udtalte det ærede Medlem Hr. Himmelstrup sin Forbavelse over. Jeg forstaaer godt denne Forbavelse. Naar man fra den Side, det ærede Medlem tilhører, altid opererer med, at Told virker prisfordyrende, og man saa ser lige det modsatte fremsat, maa man selvfølgelig fyldest af Forbavelse. Jeg forstaaer ogsaa, at det ærede Medlem var bekymret over, at det skulde blive praktiseret, saaledes at hans Teorier skulde blive dementeret i Praksis. Denne Bekymring kan vi andre jo ikke dele.

Det ærede Medlem mente, at det Tilfælde kunde indtræffe, at enkelte Fabrikker allerede havde nedsat deres Priser saa stærkt, at de ikke kunde gaa længere ned, og dermed var hele Krisetolden i Fare, og det hele blev kun Fantasteri. Jeg skal derfor sige, at vi har Tilsagn fra Fabrikantforeningen, der jo tæller langt det største Flertal af Fabrikanterne, om, at de vil nedsætte deres Priser, og naar et meget stort Flertal indenfor Industrien gør dette, er det givet, at de øvrige Priser automatisk vil gaa ned. Tilbage bliver da kun en for mig ufattelig Frygt hos det ærede Medlem for, at Priserne skal gaa for stærkt ned. Naar man fra den Side hidtil har hævdet, at alt skulde gøres saa billigt som muligt, synes jeg, denne Bekymring er noget mærkeligt. Som sagt, den Bestemmelse, Lovforslaget indeholder, vil automatisk bringe alle Pri-

ser ned, automatisk bringe ogsaa de udenlandske Priser ned, og det synes vi er langt mere effektivt end smukke Talemaader og alt, hvad man ellers fremfører fra Frihandlens Side.

I øvrigt har det ærede Medlem, efter hvad han sagde, Sympati med den Anke, som fra Socialdemokratiets Side er fremsat mod vort Forslag, at der ingen Kontrol er i det. Jeg vil gerne straks hævde, at der er den samme Kontrol nu som i 1923. Men jeg skal i øvrigt svare det ærede Medlem, naar jeg svarer det ærede Medlem Hr. Stauning, som jo først rejste dette Spørgsmaal med meget stor Vægt overfor os.

Angaaende visse Detailler i Forslaget, hvis Forandring altsaa i det store og hele tiltalte ham, nævnte det ærede Medlem Hr. Himmelstrup, at Lædertolden vilde maaske genere Skotøjsindustrien, og han mente, det var en daarlig Tjeneste at gøre den danske Skotøjsindustri at forhøje Lædertolden til Glæde for vor Læderindustri og de Erhverv, som knytter sig til den. Jeg tror nu, man skal overlade den Bekymring til de Industrier, som har foreslaaet denne Told, og naar Skotøjsindustrien her har samarbejdet med Læderindustrien, henstiller jeg til det ærede Medlem, at han ikke gør sig flere Bekymringer end nødvendigt, i alt Fald reducerer dem saa stærkt, at han maaske oven i Købet vil kunne bevæges til at gaa med i et alvorligt Arbejde for at gennemføre de Foranstaltninger, Industrien selv har krævet.

I øvrigt tror jeg, at de Begrundelser — i Gaaseøjne —, som det ærede Medlem gav for, at Venstre nu ikke kunde gaa med til det samme, som man gennemførte i 1923, neppe har virket stærkt overbevisende paa dette høje Ting. Det er erkendt af det ærede Medlem, at det Forslag, der foreligger, ligger klods op af Loven af 1923, men, fortsatte det ærede Medlem, vi kan ikke gennemføre det i dette Øjeblik. Det er egentlig nærmest Datoen, der er noget galt med. Hvis det er Tidspunktet, Øjeblikket, Datoen, det drejer sig om, medens man til Gengæld er sikker paa, at man nu ikke vil gaa med til at gennemføre de Foranstaltninger, man i sin Tid gennemførte, saa havde det maaske været mere ærligt, om man havde gjort dette gældende allerede i Januar Maaned, den Gang Regeringen lovede, at kun rent saglige Momenter skulde være afgørende, medens Programmet ikke skulde være nogen Hindring, ikke være Religion. Jeg slaar fast, at hvis man havde fulgt den Linie, der blev lagt i Januar, hvis man virkelig havde omsat disse Løfter i Praksis,